

Els bisbes parlen de la 53a Jornada per la Responsabilitat en el Trànsit

Dv, 2/07/2021 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) El primer diumenge de juliol, just abans de començar els desplaçaments massius de l'estiu i en la proximitat de la festa de sant Cristòfol, patró dels transportistes i dels conductors, l'Església celebra la 53a Jornada per la Responsabilitat en el Trànsit, amb el lema "Ocupa-te'n'. Bons samaritans en el camí".

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la [53a Jornada per la Responsabilitat en el Trànsit](#), així com del proper [Sínode dels Bisbes](#), del jove beat Carlo Acutis, de l'eutanàsia i el suïcidi assistit, de repressió i alliberament, del fruit de l'Esperit, de l'[Any dedicat a la família](#) i de l'[Any Ignasià](#).

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, explica que el lema de la Jornada per la Responsabilitat en el Trànsit d'enguany "està pres del passatge del bon samarità quan aquest diu a l'hostaler, referint-se a aquell home malferit: «Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més»". Afirmar que "tant si som vianants com conductors, se'ns convida a passar per la vida com bons samaritans, fent el bé i practicant la misericòrdia en relació amb els altres, a imitació de Jesús". Expressa que "ser un bon samarità és fer de la carretera una artèria de vida, de seguretat vial, de comunicació, de trobada fraternal, de riquesa cultural i econòmica" i que "ser bon samarità en el camí et complica la vida, et fa perdre el temps deixant de banda els teus afers i preocupacions", ja que "al bon samarità li dol el dolor aliè". Com afirma el missatge de la Conferència Episcopal per a aquesta jornada, diu que «cal actuar amb l'estil del samarità, que implica deixar-se colpejar pel que veig, sabent que el sofriment em canviarà, i amb el sofriment de l'altre m'he de comprometre». Manifesta que "la preciosa tasca de tenir cura de l'accidentat i humanitzar aquests moments s'ha d'exercir segons les circumstàncies, i sempre amb caritat, discreció i sense fer nosa" i que "l'exercici de la caritat per part del conductor ha de tenir una doble dimensió: per una banda,

es manifesta en la cura del propi vehicle, sobretot en el seu aspecte tècnic. I, per altra banda, es refereix a l'estimació pels qui viatgen, no posant en risc les seves vides amb maniobres equivocades o imprudents, que poden posar en perill tant els passatgers com els vianants". Finalment, demana que "no obviem que Jesús, «Bon Samarità de la humanitat, vol ungir cada ferida, tenir cura de cada record dolorós i inspirar un futur de pau i de fraternitat en aquesta terra»".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que "la pastoral del trànsit té la doble funció d'ajudar a viure l'evangeli i, d'altra banda, d'ajudar a afrontar la greu i alarmant realitat dels accidents de trànsit i les seves conseqüències", "tot anunciant la persona de Jesús i el seu missatge d'amor, de responsabilitat, de servei i d'esperança", "conscienciant-nos que hem de ser «bons samaritans» sempre, i sobretot quan ens trobem amb accidents i en moments de perill" i "acompanyant el dolor dels accidentats i de les seves famílies". Manifesta que "aquesta Jornada de responsabilitat en el trànsit s'ha instituït per afirmar que el nostre Déu és un Déu de vida i que no estima la mort" i que "la Jornada també pot ajudar-nos a escoltar la pregunta de Déu: què n'has fet del teu germà? És a dir, què n'estàs fent del teu germà que condueix, que trobes per la carretera o hi camina?". Finalment, suggereix un «Decàleg del conductor i del vianant»: "No posaràs la teva vida i la dels altres en perill"; "la ruta ha de ser per a tu un instrument de relació entre persones, de desplaçament al treball o al lleure, i no de sofriment i dany"; "actua sempre amb cortesia, correcció i prudència"; "sigues caritatiu i ajuda el proïsme en la necessitat"; "l'automòbil i altres vehicles no han de ser per a tu expressió de poder, de domini o motiu per aparentar"; "és responsabilitat de tots convèncer amb caritat els joves i els que ja no ho són que no es posin al volant quan no estan en condicions de fer-ho"; "ofereix -quan s'escaigui- suport a les famílies de les víctimes dels accidents"; "quan et trobis aturat a causa d'un accident, procura viure-ho amb serenor i paciència"; "prega abans de començar la ruta" i "sigues tu mateix responsable dels altres, sobretot fent cas dels qui fan complir les normes i dels senyals de trànsit".

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, recorda que "malgrat les dificultats dels temps que vivim, un nombre significatiu de grups sinodals d'arreu de la diòcesi van fent el camí que els és propi, tot seguint l'itinerari sinodal" i que "tot i això, donat el llarg període de pandèmia que ens ha impedit la normalitat, la cronologia del Sínode Diocesà s'allarga un any". Explica que "aquest camí sinodal es troba amb un altre a nivell de l'Església universal", ja que "el sant pare Francesc ha convocat el Sínode de Bisbes per a l'octubre de l'any 2023, amb un tema, fonamental per a l'Església en el tercer mil·lenni: «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió»" i expressa que "és voluntat del Papa que se celebri abans en totes les Esglésies particulars, també en la nostra". Comunica que per això "la celebració de la Jornada diocesana i Dia de la catedral que celebrem cada any a principis de setembre, la unirem a la celebració de l'obertura diocesana del Sínode de Bisbes el diumenge 17 d'octubre". Recorda que se'ns demana "treballar en els àmbits de comunió, tant parroquials, com arxiprestals i diocesans, els qüestionaris que arribaran a les diòcesis". Manifesta que "aquesta coincidència dels dos camins sinodals no pren res al nostre Sínode per l'esperança sinó que encara l'enriqueix" i que "ens ratifica en la necessitat de fer-lo el millor possible, en l'escolta de l'Esperit Sant, i en la necessitat d'avançar més i més en la sinodalitat pròpia de l'Església". Finalment, diu que "no oblidem que no som sinodals perquè celebrem el Sínode Diocesà, sinó que el celebrem perquè som sinodals" i que "aquest és l'ADN propi del que és veritablement cristià i eclesial".

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que la paraula sínode té diversos significats, però que es vol fixar en una accepció: “la reunió d’alguns bisbes de l’Església universal, convocats pel Papa, per reflexionar sobre un tema concret que afecta la vida eclesial”. Recorda que en aquesta ocasió el papa Francesc “afronta una qüestió que el preocupa molt i que vol que tots els catòlics hi reflexionin en profunditat i actuïn en conseqüència” i que “ha titulat el sínode “Per una església sinodal: comunió, participació i missió”, amb una fase final l’octubre de 2023 per a la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes”. Recorda també l’itinerari assenyalat per a les diferents fases, que tindran lloc entre octubre de 2021 i octubre de 2023, així com que “hi ha una Secretaria del Sínode que s’encarregarà d’enviar els documents preparatoris perquè funcionin bé les diferents fases previstes” i que “cada bisbe nomenarà un responsable diocesà de la consulta que pugui ser punt de referència i enllaç amb la Conferència Episcopal”. Reconeix que “les característiques que envolten aquest Sínode ens obliguen a revisar el nostre propi plantejament proposat el passat estiu com a Pla Diocesà de Pastoral (2020-2024), ja sigui adaptant els nostres objectius diocesans als de la consulta sinodal o bé sumant les dues línies d’actuació i participant en els dos projectes”. Finalment, comunica que “durant el mes de setembre es valoraran les alternatives i s’estudiarà la documentació que arribi des de la Secretaria del Sínode” i “dedicarem altres comentaris semblants a aquest per informar dels diferents continguts i per explicar la importància del mètode sinodal”.

El cardenal **Joan Josep Omella**, vol recordar Carlo Acutis, un noi que “estava enamorat de Crist i de l’Eucaristia”, un jove italià que “va ser beatificat a Assís el passat 10 d’octubre”. Recorda que “Carlo va néixer a Milà el 1991 i va morir el dotze d’octubre de 2006, a l’edat de quinze anys, com a conseqüència d’una leucèmia que va acabar amb la seva vida en pocs dies”. Diu que “era un noi alegre, optimista, que sempre somreia”, que “va ser un noi senzill i simpàtic que estimava la natura i sentia un gran afecte pels animals” i que “feia servir les xarxes socials per transmetre valors, bellesa i per sembrar la llavor de l’Evangeli”. Expressa que “des de ben menut, Carlo va sentir la necessitat de conrear l’amistat amb Crist”, que “veia el Mestre com algú proper, com un amic amb el qual podia compartir penes i alegries”, que “sentia una gran devoció per la Mare de Déu” i que “resava el rosari cada dia”. Afirmar que “Carlo donava molta importància a la pregària” i que “el nostre jove creia de tot cor que podia descansar en el Senyor, abandonar-se i posar tota la seva esperança en Ell”. Manifesta que “l’Eucaristia era la font que mantenia viva la seva relació amb Jesús” i que “gràcies a l’Eucaristia, Carlo va tenir una vida lluminosa i lliurada als altres. Va ser bon pa que va donar vida a tots els que el van tractar”. Finalment, demana que “el testimoni de Carlo ens ajudi a veure el rostre de Crist en qualsevol ésser humà, però especialment en els més pobres”, que “visquem amb intensitat els objectius de la fraternitat, la joventut i l’atenció als pobres del nostre Pla Pastoral Diocesà” i que “Maria ens animi a trobar la veritable felicitat en el servei generós a Déu i als germans”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, recorda que “acaba d’entrar en vigor a Espanya la Llei Orgànica de regulació de l’eutanàsia” i expressa que “és bo fer una reflexió a partir de la [Nota](#) dels Bisbes Espanyols de desembre passat, per enfortir els nostres criteris”. Afirmar que “la Llei Orgànica de regulació de l’eutanàsia es va tramitar de manera accelerada, en temps de pandèmia i estat d’alarma, sense escoltar ni dialogar públicament”. Recorda que “la Congregació per a la Doctrina de la Fe va publicar la Carta “*Samaritanus bonus*” sobre la cura de les persones en les fases crítiques i terminals de la vida, (22.09.2020) que il·lumina la reflexió i el judici moral sobre aquest tipus de legislacions”, així com que “també hi ajuda el

document de la Conferència Episcopal Espanyola, *Sembradors d'esperança. Acollir, protegir i acompanyar en l'etapa final d'aquesta vida, (1.11.2019)*". Assegura que "el que s'ha de promoure són les cures pal·liatives, que ajuden a viure la malaltia greu sense dolor, i l'acompanyament integral, per tant també espiritual, als malalts i les seves famílies", que "acabar amb la vida no pot ser la solució per a abordar un problema humà" i que "l'experiència dels pocs països on s'ha legalitzat l'eutanàsia ens diu que incita a la mort als més febles". Finalment, recorda que el Papa Francesc afirma que «l'eutanàsia i el suïcidi assistit són una derrota per a tothom. La resposta a la qual estem cridats és no abandonar mai els qui pateixen, no rendir-se mai, sinó tenir cura i estimar per donar esperança» i diu que "hem de respondre a aquesta crida amb la pregària, la cura i el testimoni públic que afavoreixin un compromís personal i institucional a favor de la vida, les cures i una genuïna bona mort en companyia i amb esperança".

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que "hem viscut (Déu vulgui que puguem parlar així, en forma de passat), moments de repressió social, amb normes dures i estrictes, imposades per l'autoritat, en nom del bé comú amb motiu de la pandèmia" i que "ara, en procés de desescalada, sembla que vivim temps d'alliberament", però que, "tal com ho observem, les autoritats no s'estan de cridar a la prudència i la moderació". Explica que va viure de prop "la crisi d'un professor, que accedí al claustre de professors gairebé com un messies": "El col·legi, segons ell, funcionava sota una disciplina més aviat fèrria", però "ell en canvi apareixia com a alliberador, amb la imatge d'innovador en les formes, en el llenguatge, el tracte amb els alumnes" que "el van acollir des del principi amb gran entusiasme". Comenta que "era un bon professor" i que quan arribaren els exàmens "tenia molt clara la serietat de la seva funció, es va mostrar exigent i, al seu parer, molt just", però "la reacció dels alumnes va ser tan negativa, com inesperada", ja que "els alumnes no esperaven la seva actitud", "si abans vivien les normes com a repressió, ara havien viscut el seu nou estil com a pur alliberament". Afirmar que "això podia ser una paràbola del nostre comportament social", que "no podem viure només de disciplina o d'estils" i que "les normes que regulen la nostra convivència tenen el seu fonament en valors". Finalment, diu que "els grans valors són la base de la nostra llibertat" i que "amb unes normes o altres, continuem sent lliures", "segons una llibertat que reclama sempre responsabilitat": "Per als creients, responsabilitat davant Déu i davant els homes" i "per a qualsevol ésser humà, una responsabilitat que ve exigida per la mateixa dignitat, pròpia i aliena".

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, diu que la reflexió sobre la vida en l'Esperit que s'ha anat configurant al llarg de la història en la tradició cristiana no es limita als set dons que ha explicat les últimes setmanes, sinó que "s'ha enriquit també aprofundint sobre el que sant Pau denomina el «fruit» de l'Esperit Sant". Expressa que "aquesta temàtica té el seu origen en la carta als Gàlates, on sant Pau enumera una sèrie d'actituds que constitueixen la manifestació perceptible d'una existència conduïda per l'Esperit: «El fruit de l'Esperit és: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa, domini d'un mateix» (Ga 5,22-23)". Afirmar que en altres cartes "trobem llistes d'actituds que són també signe de l'acció interior de la Gràcia en el creient i que, per tant, es refereixen a la mateixa realitat". Recorda que "en el Sermó de la Muntanya, el Senyor ens va donar un criteri per a examinar-nos a nosaltres mateixos i discernir si som deixebles seus de veritat: «Pels seus fruits els coneixereu... tot arbre bo dona fruits bons, i l'arbre dolent dona fruits dolents»". Finalment, manifesta que "encara que originalment la carta als Gàlates emprà l'expressió «el fruit de l'Esperit» (en singular), en moltes traduccions i en obres d'espiritualitat es parla de «els fruits de

l'Esperit» i que “les dues expressions tenen quelcom de vertader”, ja que “si parlem dels fruits de l'Esperit estem indicant que la vida cristiana no es redueix a una única actitud, sinó que és un conjunt de disposicions interiors que engloben totes les dimensions de l'existència” i “en expressar-ho en singular estem dient que totes elles provenen d'una mateixa font (l'Esperit Sant) i que estan tan interconnectades que no poden donar-se unes sense les altres”.

L'administrador diocesà de Terrassa, **Salvador Cristau**, diu que la narració de la creació de l'ésser humà (Gn 1,26-28) “ens revela la grandesa de Déu i al mateix temps la de l'home que ha estat creat a imatge de Déu”. Afirmar que “venim al món en una comunitat d'amor que és la família, creixem, ens alimentem, som educats, respirem l'atmosfera d'una cultura en el si d'una família”. Recorda que “el Papa Francesc, conscient del moment delicat que viu la família, ha convocat un Any especial dedicat a la família, que s'ha inaugurat el passat 19 de març de 2021, solemnitat de sant Josep, en el cinquè aniversari de la publicació de l'exhortació Apostòlica “Amoris Laetitia”, i que finalitzarà el 22 de Juny de 2022, amb la Trobada Mundial de les famílies a Roma” i diu que “el Sant Pare vol oferir a l'Església l'oportunitat de reflexionar i aprofundir en el contingut d'aquella exhortació apostòlica, fruit d'un intens camí sinodal, que encara continua a nivell pastoral”. Manifesta que “els objectius que es plantegen per a aquest any són”: “Difondre el contingut de l'exhortació apostòlica “Amoris Laetitia”, per fer experimentar que l'Evangelí de la família és alegria que «omple el cor i la vida sencera»”; “anunciar que el sacrament del matrimoni és un do”; “fer a les famílies protagonistes de la pastoral familiar”; “conscienciar els joves de la importància de la formació en la veritat de l'amor i el do de si mateixos, amb iniciatives dedicades a ells” i “ampliar la mirada i l'acció de la pastoral familiar perquè es converteixi en transversal”. Finalment, com ens diu el Papa Francesc, demana que “donem suport a la família”, que la defensem “de tot el que compromet la seva bellesa”, que ens apropem a “aquest misteri de l'amor amb sorpresa, discreció i tendresa” i que ens comprometem a “salvaguardar els seus preciosos i delicats vincles”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, recorda que “el dia 20 de maig s'obria oficialment, a la catedral de Pamplona, l'Any Sant Ignasià”, amb el lema “Veure noves totes les coses en Crist”, “un any que va del 20 de maig de 2021 -data de l'aniversari de la ferida soferta en el setge de Pamplona-, al 31 de juliol de 2022, festivitat de sant Ignasi”. Afirmar que el papa Francesc “ens convida a viure aquest cinc-cents aniversari de la conversió de sant Ignasi com una oportunitat per fer de la pròpia vida una experiència transformadora de conversió” i “invita a mirar sant Ignasi que, amb motiu de la convalescència a la seva casa natal, va viure un moment determinant que el portà a l'inici d'un canvi radical de vida i de profunda conversió”. Recorda que amb aquesta nova actitud sant Ignasi “prengué la important decisió d'emprendre un pelegrinatge a Terra Santa per conèixer i trepitjar la terra de Jesús”, que “fou així que, dirigint-se a Barcelona, passà pel monestir de Montserrat i, a l'espera de poder embarcar, es quedà onze mesos a Manresa que van ser decisius en la seva transformació espiritual” i que “fou en una cova, vora el riu Cardener, on visqué una gran experiència ascètica que el portà a escriure el llibre dels “Exercicis espirituals”, el gran llegat de sant Ignasi”. Comunica que a la “diòcesi volem viure aquest any sobretot promovent els exercicis espirituals” i que “tot això i més se'ns presentarà des de la Comissió de l'Any Ignasià a la jornada del 9 de setembre a Verdú, amb motiu de la festa de Sant Pere Claver”. Finalment, demana que “també nosaltres, a l'igual que sant Ignasi, sapiguem posar a Crist en el centre de les nostres vides i que la vivència d'aquest any sant ens hi ajudi”.

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.